

Arrest

nr. 237 007 van 16 juni 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Georgische en Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 26 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 april 2020.

Gelet op de beschikkingen van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota's van 26 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Eerste verzoeker A.U., wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend is onder het rolnummer RvV X, is de echtgenoot van tweede verzoekster I.K., wier beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Verzoekende partijen dienen één verzoekschrift in tegen de beslissingen van het Commissariaat-generaal in hun hoofde genomen. Gelet op het voorgaande worden beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, samengevoegd.

2. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bij beschikkingen van 26 maart 2020 aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

Ten aanzien van verzoeker:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: "§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

"§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]"

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Georgië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door zijn echtgenote I.K. in het kader van haar verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd en voert aan dat de personen die hem en zijn echtgenote in Wit-Rusland viseerden, hem overal kunnen terugvinden. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Inzake verzoekers echtgenote (zaak nr. 238.925) werd als volgt beschikt:

“1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat aan de laatste door haar en haar echtgenoot aangehaalde vervolgingsfeiten, die de aanleiding vormden voor hun vertrek uit Wit-Rusland, geen geloof kan worden gehecht, en er aldus goede redenen zijn om aan te nemen dat de voorgehouden daad van vervolging of ernstige schade, zoals de aanval op verzoekster in 2010, zich niet opnieuw zal voordoen. Daarenboven wordt vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in geval van eventuele problemen niet op de bescherming van de Wit-Russische autoriteiten zou kunnen rekenen.

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

3. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoeksters verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert.

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.2. De commissaris-generaal stelt dat de feiten van de aanval in 2010 niet worden betwist, maar dat verzoekster pas in 2018 een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, waardoor wordt besloten dat dit incident geen aanleiding voor verzoekers vormde om hun land van herkomst te verlaten een verzoek in te dienen. Vervolgens wordt er gesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de Wit-Russische autoriteiten beschermingsinitiatieven hebben genomen. De belagers van de aanval in 2010, D. en I. werden veroordeeld. Er werd rekening gehouden met de zwangerschap van I. waardoor zij verzachtende omstandigheden kreeg. De commissaris-generaal stelt nog dat er een duidelijk gebrek is aan interesse in de nasleep van de veroordeling van de belagers van verzoekster, zeker in de relatie tot de vermeende vrees van verzoekster hieromtrent.

Waar verzoekster stelt dat de vader van I. zijn connecties bij de KGB heeft aangesproken om zijn dochter een voorwaardelijke straf te geven, stelt de commissaris-generaal dat het hier een loutere bewering betreft. Hieromtrent leggen verzoekster en haar echtgenoot, zoals toegelicht in de bestreden beslissing, tegenstrijdige verklaringen af, vooral betreffende de rol van de vader van I.

Ook betreffende de problemen die verzoekster zou hebben gekend tussen 2015 en 2018 stelt de commissaris-generaal dat er tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in haar verklaringen en die van haar echtgenoot worden vastgesteld, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan haar beweringen dienaangaande. Zo stelt de commissaris-generaal dat (i) verzoeksters echtgenoot de volledige naam van de man die verzoekster jarenlang zou hebben belaagd, niet kent, (ii) dat zij niets hebben ondernomen als gevolg van de verklaarde feiten in 2015, (iii) dat zij als gevolg van de problemen tussen 2015 en 2018 louter één keer contact hebben opgenomen met de autoriteiten en dit pas na drie jaar van bedreigingen, wat niet volstaat om te stellen dat het gerechtelijke apparaat in zijn geheel niet te vertrouwen is, (iv) dat verzoekster en haar echtgenoot andere verklaringen afleggen omtrent de locatie van de aanval in de zomer van 2018, (v) dat er sprake is van desinteresse in de gevolgen van de door

hun ingediende klachten en (vi) dat er sprake is van tegenstrijdige verklaringen omtrent de foto's van de verwondingen van verzoeksters echtgenoot.

Verzoeksters stellen dat de grieven in de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Zij bevestigen dat de vader van I. aan verzoekster heeft gevraagd haar klacht in te trekken tegen betaling en de acties van de vader betrekking hadden op steekpenningen en banden met de KGB. De banden met de KGB werden door de lokale bevolking bevestigd. Verzoekster bevestigt dat zij niet op de hoogte was van de beroepsprocedure en de beslissing pas twee jaar later per post ontving. Verzoekster stelt dat zij de details van de aanval niet aan haar man heeft verteld. Het was voor haar het belangrijkste dat D. werd veroordeeld. Zij heeft enkel verteld dat I. niet naar de gevangenis moest omdat ze een baby had gekregen. Verzoeker zou ook last hebben van geheugenproblemen. Verzoekster stelt dat zij wegens gebrek aan vertrouwen en haar zwangerschap niet in staat was om pragmatische keuzes te maken. Verzoekers stellen dat zij reeds achterdochtig waren naar de autoriteiten toe omdat er werd gelachen met het accent van verzoeker naar aanleiding van zijn klacht in 2018. Verzoeker stelt dat hij het wel had over een 'park', maar hij eigenlijk doelde op een plein voor het gebouw. Verzoekster stellen dat ze dag na de aanval in de zomer van 2018 naar twee politiebureaus zijn geweest, maar dat zij ieder één, een verschillend van elkaar, bezoek zijn vergeten vermelden.

De Raad stelt vast dat verzoekers hun betoog geen afbreuk doen aan bovenstaande grieven. Verzoekers beperken zich louter tot het herhalen van hun betoog of stellen dat zij in de war waren en zich om die reden hebben vergist. Zij tonen het tegendeel niet aan, noch staven zij hun beweringen met enig begin van bewijs. Het louter niet akkoord zijn met de verwerende partij volstaat niet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Wit-Rusland."

Bijgevolg lijkt verzoeker evenmin aan te tonen dat hij omwille van diezelfde ongeloofwaardig bevonden problemen, redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

3.3. In de bestreden beslissing wordt vervolgens nog het volgende opgemerkt:

"Dit vindt verder bevestiging in de vaststelling dat u tijdens het invullen van de vragenlijst bij de DVZ (pt. 3.5) stelt dat u bij terugkeer naar Georgië daar geen ernstige problemen verwacht. U verklaart wel dat u niet terug wil omdat u daar enorm slechte herinneringen hebt, uw vader heeft er namelijk voor uw ogen zelfmoord gepleegd. Er kan zeker begrip worden opgebracht voor de eventuele moeilijkheden die u hierdoor zou hebben, doch een dergelijke tragische gebeurtenis en de persoonlijke impact op u zijn geen elementen die getuigen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er dient ook te worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor voor het CGVS geen melding maakte dat dit voorval met uw vader een reden zou zijn waarom u niet terug kan naar Georgië. U verklaarde immers (CGVS p. 9) louter dat u daar niks of niemand meer heeft, dat u er geen huis heeft en dat uw moeder in Kazan woont. Dergelijke sociaal-economische problemen getuigen evenmin van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook verklaarde u (CGVS p. 5-6) dat u sinds het overlijden van uw vader in 2012 (zie Verklaring DVZ pt. 13) nog af en toe met uw gezin en een paar keer alleen naar Georgië bent teruggekeerd om op bezoek te gaan. Deze vaststellingen ondermijnen aldus de door u bij de DVZ gemaakte bewering dat u omwille van de dood van uw vader niet zou kunnen terugkeren naar Georgië. Aangezien u de Georgische nationaliteit bezit en u omwille van de beweerdde problemen die u in Georgië zou kennen noch de vluchtelingenstatus noch subsidiaire bescherming kan worden toegekend, dient uw verzoek tot internationale bescherming te worden afgewezen."

Deze motieven worden in het verzoekschrift volledig ongemoeid gelaten en blijven derhalve onverminderd overeind.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië."

Ten aanzien van verzoekster:

“1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat aan de laatste door haar en haar echtgenoot aangehaalde vervolgingsfeiten, die de aanleiding vormden voor hun vertrek uit Wit-Rusland, geen geloof kan worden gehecht, en er aldus goede redenen zijn om aan te nemen dat de voorgehouden daad van vervolging of ernstige schade, zoals de aanval op verzoekster in 2010, zich niet opnieuw zal voordoen. Daarenboven wordt vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in geval van eventuele problemen niet op de bescherming van de Wit-Russische autoriteiten zou kunnen rekenen.

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

3. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoeksters verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert.

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.2. De commissaris-generaal stelt dat de feiten van de aanval in 2010 niet worden betwist, maar dat verzoekster pas in 2018 een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, waardoor wordt besloten dat dit incident geen aanleiding voor verzoekers vormde om hun land van herkomst te verlaten een verzoek in te dienen. Vervolgens wordt er gesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de Wit-Russische autoriteiten beschermingsinitiatieven hebben genomen. De belagers van de aanval in 2010, D. en I. werden veroordeeld. Er werd rekening gehouden met de zwangerschap van I. waardoor zij verzachtende omstandigheden kreeg. De commissaris-generaal stelt nog dat er een duidelijk gebrek is aan interesse in de nasleep van de veroordeling van de belagers van verzoekster, zeker in de relatie tot de vermeende vrees van verzoekster hieromtrent.

Waar verzoekster stelt dat de vader van I. zijn connecties bij de KGB heeft aangesproken om zijn dochter een voorwaardelijke straf te geven, stelt de commissaris-generaal dat het hier een loutere bewering betreft. Hieromtrent leggen verzoekster en haar echtgenoot, zoals toegelicht in de bestreden beslissing, tegenstrijdige verklaringen af, vooral betreffende de rol van de vader van I.

Ook betreffende de problemen die verzoekster zou hebben gekend tussen 2015 en 2018 stelt de commissaris-generaal dat er tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in haar verklaringen en die van haar echtgenoot worden vastgesteld, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan haar beweringen dienaangaande. Zo stelt de commissaris-generaal dat (i) verzoeksters echtgenoot de volledige naam van de man die verzoekster jarenlang zou hebben belaagd, niet kent, (ii) dat zij niets hebben ondernomen als gevolg van de verklaarde feiten in 2015, (iii) dat zij als gevolg van de problemen tussen 2015 en 2018 louter één keer contact hebben opgenomen met de autoriteiten en dit pas na drie jaar van bedreigingen, wat niet volstaat om te stellen dat het gerechtelijke apparaat in zijn geheel niet te vertrouwen is, (iv) dat verzoekster en haar echtgenoot andere verklaringen afleggen omtrent de locatie van de aanval in de zomer van 2018, (v) dat er sprake is van desinteresse in de gevolgen van de door hun ingediende klachten en (vi) dat er sprake is van tegenstrijdige verklaringen omtrent de foto's van de verwondingen van verzoeksters echtgenoot.

Verzoeksters stellen dat de grieven in de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Zij bevestigen dat de vader van I. aan verzoekster heeft gevraagd haar klacht in te trekken tegen betaling en de acties van de vader betrekking hadden op steekpenningen en banden met de KGB.

De banden met de KGB werden door de lokale bevolking bevestigd. Verzoekster bevestigt dat zij niet op de hoogte was van de beroepsprocedure en de beslissing pas twee jaar later per post ontving. Verzoekster stelt dat zij de details van de aanval niet aan haar man heeft verteld. Het was voor haar het belangrijkste dat D. werd veroordeeld. Zij heeft enkel verteld dat I. niet naar de gevangenis moest omdat ze een baby had gekregen. Verzoeker zou ook last hebben van geheugenproblemen. Verzoekster stelt dat zij wegens gebrek aan vertrouwen en haar zwangerschap niet in staat was om pragmatische keuzes te maken. Verzoekers stellen dat zij reeds achterdochtig waren naar de autoriteiten toe omdat er werd gelachen met het accent van verzoeker naar aanleiding van zijn klacht in 2018. Verzoeker stelt dat hij het wel had over een 'park', maar hij eigenlijk doelde op een plein voor het gebouw. Verzoekster stellen dat ze dag na de aanval in de zomer van 2018 naar twee politiebureaus zijn geweest, maar dat zij ieder één, een verschillend van elkaar, bezoek zijn vergeten vermelden.

De Raad stelt vast dat verzoekers hun betoog geen afbreuk doen aan bovenstaande grieven. Verzoekers beperken zich louter tot het herhalen van hun betoog of stellen dat zij in de war waren en zich om die reden hebben vergist. Zij tonen het tegendeel niet aan, noch staven zij hun beweringen met enig begin van bewijs. Het louter niet akkoord zijn met de verwerende partij volstaat niet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Wit-Rusland."

3. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebben verzoekende partijen voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben verzoekende partijen op 26 mei 2020 pleitnota's overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat een pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikkingen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

4.1. Verzoekende partijen dienden op 26 mei 2020 elk een pleitnota in.

Pleitnota van verzoeker:

In zijn pleitnota van 26 mei 2020 stelt verzoeker dat hij in wezen naar het verzoekschrift verwijst. Niettemin wil hij, zo merkt hij vervolgens op, de aandacht vestigen op een nieuw en belangrijk element en vraagt hij dit in aanmerking te nemen: *"Ondanks de omstandigheden in verband met de opsluiting en de moeilijkheden om een Georgische tolk te vinden, kon de verzoeker een spoedconsultatie krijgen met een psycholoog, waarvan het advies is bijgevoegd (Bijlage 1). De psycholoog kon ernstige stoornissen waarnemen, die verband hielden met zijn asielreis en die ook medische/psychiatrische zorg nodig hebben. Daarom moet de grootst mogelijke voorzichtigheid worden betracht voordat de uiteindelijke uitkomst van deze zaak wordt bepaald."*

Vervolgens wordt in de pleitnota het volgende aangevoerd:

"De verzoeker, die wel op de hoogte is van Uw beschikking, bevestigt zijn vraag om gehoord te worden en om zich mondeling te kunnen uitdrukken voor de rechter die zal dienen te oordelen over zijn vraag tot internationale bescherming. Hij wenst te onderstrepen dat de moeilijkheden voor Uw Raad om zittingen te organiseren, niet kunnen gelijkgesteld worden aan een onmogelijkheid om dit te doen – de zittingen hernamen ten andere vanaf 18 mei 2020 – en kunnen in geen geval gelijkgesteld worden aan overmacht, wat het beroep op een bijzondere behandeling zou kunnen rechtvaardigen. In zoverre Uw Raad zou menen dat de omstandigheden toch buitengewoon zouden zijn, dan moet eveneens vastgesteld worden dat deze omstandigheden het voor de verzoeker eveneens onmogelijk, minstens zeer moeilijk, maken om zijn raadsman te ontmoeten, wegens overmacht in verband met de huidige gezondheidstoestanden, in voorkomend geval in gezelschap van een tolk, rekening houdend met de bijzonder korte termijnen die daarvoor gegeven worden. Hij voelt zich, wat betreft de eerbiediging van de rechten van de verdediging, benadeeld door deze procedurele veranderingen en door deze buitensporig korte termijnen. De verzoeker vraagt dan ook uitdrukkelijk dat in zijn dossier een zitting zou georganiseerd worden, teneinde hem toe te laten zich uit te drukken en te verdedigen."

Pleitnota van verzoekster:

In haar pleitnota van 26 mei 2020 stelt verzoekster dat zij in wezen naar het verzoekschrift verwijst. Niettemin wil ze, zo merkt ze vervolgens op, de aandacht vestigen op een nieuw en belangrijk element en vraagt ze dit in aanmerking te nemen: *“Haar kinderen blijven bijzonder getraumatiseerd door hun verleden en de asielreis die het huishouden heeft doorgemaakt.”* Daarnaast wordt in de pleitnota het volgende aangevoerd: *“De verzoekster, die wel op de hoogte is van Uw beschikking, bevestigt haar vraag om gehoord te worden en om zich mondeling te kunnen uitdrukken voor de rechter die zal dienen te oordelen over haan verzoek om internationale bescherming. Hij wenst te onderstrepen dat de moeilijkheden voor Uw Raad om zittingen te organiseren, niet kunnen gelijkgesteld worden aan een onmogelijkheid om dit te doen – de zittingen hernamen ten andere vanaf 18 mei 2020 – en kunnen in geen geval gelijkgesteld worden aan overmacht, wat het beroep op een bijzondere behandeling zou kunnen rechtvaardigen. In zoverre Uw Raad zou menen dat de omstandigheden toch buitengewoon zouden zijn, dan moet eveneens vastgesteld worden dat deze omstandigheden het voor de verzoekster eveneens onmogelijk, minstens zeer moeilijk, maken om haar raadsman te ontmoeten, wegens overmacht in verband met de huidige gezondheidstoestanden, in voorkomend geval in gezelschap van een tolk, rekening houdend met de bijzonder korte termijnen die daarvoor gegeven worden. Zij voelt zich, wat betreft de eerbiediging van de rechten van de verdediging, benadeeld door deze procedurele veranderingen en door deze buitensporig korte termijnen. De verzoekster vraagt dan ook uitdrukkelijk dat in haar dossier een zitting zou georganiseerd worden, teneinde haar toe te laten zich uit te drukken en te verdedigen.”*

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun pleitnota geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikkingen van 26 maart 2020 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het verwijzen naar het verzoekschrift, het bekritisieren van de huidige gevoerde procedure zonder zitting doch via een pleitnota, het op algemene wijze aanklaarten van verzoekers psychologische problematiek, en het formuleren van de algemene opmerking dat hun kinderen bijzonder getraumatiseerd zijn door hun verleden en de asielreis die zij met het gezin hebben doorgemaakt. Verzoekende partijen gaat evenwel niet in het minst *in concreto* in op en laten geheel na inhoudelijk concrete repliek op de in de beschikkingen opgenomen grond te formuleren.

4.3. Met betrekking tot het door verzoeker bij de pleitnota gevoegde psychologisch attest van 26 mei 2020, waaruit blijkt dat hij die dag op spoedconsultatie bij psycholoog K.K. ging en waarin beknopt wordt vermeld dat hij posttraumatische ziekteverschijnselen vertoont en o.a. met nachtmerries, slaap- en concentratieproblemen te kampen heeft, wijst de Raad erop dat deze problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van psychische/medische problemen dient men een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In zoverre in het psychologische attest staat te lezen dat verzoekers psychologische problemen voortkomen uit diens situatie in zijn land van herkomst, dient erop gewezen dat de behandelende psycholoog, geen arts, zich hiervoor slechts heeft kunnen baseren op de verklaringen van verzoeker, waardoor het attest geen uitsluitsel geeft over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Een arts/psycholoog doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze medische-psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

In het betreffende attest van de psycholoog wordt met betrekking tot hetgeen verzoeker in zijn land van herkomst, Georgië, zou hebben meegemaakt en de trauma's die hij hieraan heeft overgehouden, (enkel) gewezen op het feit dat zijn vader er zelfmoord pleegde. De Raad verwijst in dit verband nog naar de grond in de beschikking van 26 maart 2020 waar wordt vastgesteld:

“In de bestreden beslissing wordt vervolgens nog het volgende opgemerkt:

“Dit vindt verder bevestiging in de vaststelling dat u tijdens het invullen van de vragenlijst bij de DVZ (pt. 3.5) stelt dat u bij terugkeer naar Georgië daar geen ernstige problemen verwacht. U verklaart wel dat u niet terug wil omdat u daar enorm slechte herinneringen hebt, uw vader heeft er namelijk voor uw ogen zelfmoord gepleegd. Er kan zeker begrip worden opgebracht voor de eventuele moeilijkheden die u hierdoor zou hebben, doch een dergelijke tragische gebeurtenis en de persoonlijke impact op u zijn geen elementen die getuigen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient ook te worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor voor het CGVS geen melding maakte dat dit voorval met uw vader een reden zou zijn waarom u niet terug kan naar Georgië. U verklaarde immers (CGVS p. 9) louter dat u daar niks of niemand meer heeft, dat u er geen huis heeft en dat uw moeder in Kazan woont. Dergelijke sociaal-economische problemen getuigen evenmin van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook verklaarde u (CGVS p. 5-6) dat u sinds het overlijden van uw vader in 2012 (zie Verklaring DVZ pt. 13) nog af en toe met uw gezin en een paar keer alleen naar Georgië bent teruggekeerd om op bezoek te gaan. Deze vaststellingen ondermijnen aldus de door u bij de DVZ gemaakte bewering dat u omwille van de dood van uw vader niet zou kunnen terugkeren naar Georgië. Aangezien u de Georgische nationaliteit bezit en u omwille van de beweerdde problemen die u in Georgië zou kennen noch de vluchtelingenstatus noch subsidiaire bescherming kan worden toegekend, dient uw verzoek tot internationale bescherming te worden afgewezen.”

Deze motieven worden in het verzoekschrift volledig ongemoeid gelaten en blijven derhalve onverminderd overeind.” In de pleitnota wordt hier niet in het minst op ingegaan. Er worden geen concrete elementen bijgebracht die vermogen hierop een ander licht te werpen.

4.4. In de mate verzoekster stelt dat haar kinderen bijzonder getraumatiseerd zijn door hun verleden en de asielseis kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet verder komt dan blote beweringen.

4.5. In zoverre verzoekende partijen beide voorts argumenteren dat zij zich, wat de eerbiediging van de rechten van verdediging betreft, benadeeld voelen door de huidige procedurele wijzingen (ingevolge de uitbraak van de covid-19 pandemie) en zij uitdrukkelijk verzoeken alsnog mondeling op een zitting te worden gehoord, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. Verzoekende partijen hebben middels de pleitnota gebruik gemaakt van de mogelijkheid om hun opmerkingen te formuleren op de in de beschikkingen van 26 maart 2020 opgenomen grond en hebben deze voorgelegd aan de Raad. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren van deze argumentatie.

Verzoekende partijen brengen in hun pleitnota aldus geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikkingen opgenomen grond ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikkingen aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat eerste en tweede verzoekende partijen aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië respectievelijk Wit-Rusland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep van eerste verzoekende partij wordt verworpen.

Artikel 3

De tweede verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de tweede verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS